

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **E., spol. s r.o.** so sídlom K., G., IČO : X., proti odporcovi **Mgr. Ing. P. K.**, so sídlom F., T., správcovi konkurznej podstaty úpadcu H., spol. s r.o. v konkurze, so sídlom H., G., IČO: X., **o vylúčenie majetku zo súpisu všeobecnej podstaty**, na dovolanie navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č.k. 3 CoKR/12/2009-202 z 29. apríla 2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľa **o d m i e t a .**

Odporcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 3 CoKR/12/2009-202 z 29.apríla 2010 odmietol odvolanie navrhovateľa ako oneskorene podané podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Zároveň zmenil rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 15Cbi/1/2007-157 z 21. mája 2009 vo výroku o trovách konania tak, že navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi trovy konania v sume 3.630,08 Eur na účet jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

Na odôvodnenie rozhodnutia o odmietnutí odvolania krajský súd uviedol, že rozsudok Okresného súdu v Trnave č.k. 15 Cbi/1/2007-157 z 21. mája 2009 bol doručený odporcovi dňa 24. júna 2009. Navrhovateľ zásielku obsahujúcu predmetný rozsudok v odbernej lehote neprevzal (zásielka bola doručovaná na aktuálnu adresu podnikateľa s dátumom uloženia zásielky na pošte dňa 23. júna 2009) a zásielka bola vrátená okresnému súdu ako nedoručená dňa 15. júla 2009. Odvolanie proti rozsudku o zamietnutí návrhu o vylúčenie majetku zo súpisu všeobecnej podstaty, bolo navrhovateľom ako odvolateľom podané po lehote, keďže lehota na odvolanie mu začala plynúť dňa 20. júla 2009 a uplynula mu dňa 4. augusta 2009,

pričom navrhovateľ podal odvolanie na pošte dňa 18. septembra 2009. Rozhodnutie okresného súdu však nadobudlo právoplatnosť dňa 5. augusta 2009.

Na odôvodnenie rozhodnutia o trovách konania krajský súd uviedol, že použitie ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. (ďalej len „vyhláška“) pre výpočet základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je nesprávne. Predmetom sporu bolo vydanie rozhodnutia o vylúčení majetku navrhovateľa zo súpisu majetku podstaty v konkurznom konaní vedenom na Okresnom súde v Trnave pod sp.zn. 40K 5/2006, pozostávajúceho z nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území G., evidovaných Správou katastra G. na LV č. X., ako parcely č. 182/10, č. 68/1, č. 68/8, č. 182/11, v spoluvlastníckom podiele 1/1. S ohľadom aj na ustálenú judikatúru je nesporné, že svojou podstatou ide o určovací návrh, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je. Ustanovenie § 11 ods. 1 vyhlášky však nespája svoje použitie s typom návrhu (žaloby), ale so samostatnými podmienkami (nezávislými od typu žaloby), ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami, resp. ak klientom je spotrebiteľ a ide o zastupovanie v spore zo spotrebiteľskej zmluvy alebo klientom je fyzická osoba a predmet konania sa týka nehnuteľnosti, ktorá je určená na bývanie alebo slúži na bývanie; to neplatí vo veciach vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov alebo zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva.

V predmetnom konaní hodnota nehnuteľností, ktorých vylúčenia zo súpisu všeobecnej podstaty sa navrhovateľ domáhal, bola určená sumou 9.693.476,- Sk, čo predstavuje 321.764,45 Eur, teda predmet sporu bol preukázateľne vyjadriteľný v peniazoch a zistenie hodnoty sporu bolo možné bez nepomerných ťažkostí. Použitie ust. § 11 vyhlášky preto nie je opodstatnené. Poukaz na úpravu pri vyrubovaní súdnych poplatkov podľa zákona SNR č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov je tiež neprijateľný. Keďže hodnota predmetu sporu je vyčísliteľná sumou 9.693.476,- Sk, čo je 321.764,45 Eur, je možné stanoviť základnú sadzbu tarifnej odmeny, a to podľa tarifnej hodnoty veci, druhu veci alebo práva, a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal podľa ust. § 9 ods. 1 vyhlášky. Z tohto dôvodu krajský súd priznal odporcovi trovy konania v sume 3.630,08 Eur podľa podrobnej špecifikácie a vyčíslenia trov uvedených v písomnom vyhotovení rozhodnutia.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie. Uznesenie krajského súdu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ust. § 237 písm. f/ O.s.p. s poukazom na to, že dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa citovaného ustanovenia je taký (vadný) postup súdu, ktorým sa účastníkovi

znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť tak činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádzala, ako aj samotným rozhodnutím. O taký prípad ide aj vtedy, ak odvolací súd odmietne odvolanie ako oneskorene podané podľa ust. §218 ods. 1 písm. a/ O.s.p., hoci pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonné podmienky.

Dovolateľ uviedol, že pri posudzovaní doručovania písomností súdu vychádzal z ustanovenia § 47 ods. 1, 2 O.s.p. (v znení účinnom do 15. októbra 2008). Pri doručovaní písomností súdu poštou sa miesto, deň a spôsob doručenia preukazuje doručenkou, ktorú pošta vracia späť odosielajúcemu súdu. Príslušnou poštou vystavená doručenka zachytávajúca postup pri doručení, vrátane údajov vyžadovaných ustanovením § 47 ods. 2 O.s.p., osvedčuje pravdivosť toho, čo je v nej uvedené, ak nie je preukázaný opak. Tento dôsledok však môže nastať len vo vzťahu k tomu, čo je na doručenke uvedené. Pokiaľ doručenka neobsahuje údaj, že sa adresát v mieste doručenia zdržoval, nie je osvedčené, či táto podmienka náhradného doručenia bola splnená a v takomto prípade je povinnosťou súdu vykonať šetrenie na zistenie jej splnenia. Záver súdu o účinnom náhradnom doručení bude možný len vtedy, ak bude zistené, že adresát sa v mieste doručenia v čase doručovania zdržoval. Z obsahu spisu vyplýva, že okresný súd na pojednávaní konanom dňa 21.mája 2009 vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa po tom, ako sa mu vrátila súdna zásielka obsahujúca predvolanie pre navrhovateľa s oznámením, že navrhovateľ ju v odbernej lehote neprevzal. Následne súd doručoval aj rozsudok navrhovateľovi poštou. Podľa doručenky pripojenej k spisu bol rozsudok neúspešne doručený navrhovateľovi, pričom mu bolo zanechané oznámenie pošty o opakovanom doručení zásielky a v ten istý deň bola zásielka uložená na pošte. Okolnosť, že navrhovateľ sa v dňoch doručovania súdnych zásielok v mieste doručenia (K., G.) skutočne zdržoval, nepotvrdzujú, resp. neosvedčujú doručenky, pretože žiaden takýto údaj na nich uvedený nie je. Keďže navrhovateľ zákonné doručenie vyššie uvedených zásielok okresného súdu namietal, povinnosťou odvolacieho súdu bolo vykonať na zistenie tejto okolnosti šetrenie. Všeobecný súd je povinný vykladať a používať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku v súlade s účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Aplikáciou a výkladom zákonných ustanovení nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Pokiaľ všeobecný (odvolací) súd nemá záver o nedodržaní zákonom ustanovenej procesnej lehoty na podanie opravného prostriedku preukázaný mimo rozumných pochybností, musí vychádzať z predpokladu, že opravný prostriedok (v tomto prípade odvolanie) bol podaný v zákonnej

lehote (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I ÚS 119/07). Krajský súd v Bratislave nesprávne aplikoval ust. § 48 ods. 2 O.s.p., keď vo svojom uznesení konštatoval, že odvolanie voči rozsudku okresného súdu bolo navrhovateľom ako odvolateľom podané po lehote. Odvolací súd neuznal argument, že konateľ spoločnosti E. spol. s r.o., ktorý ako jediný zo spoločnosti môže prevziať doporučenú zásielku, bol v čase doručovania rozsudku okresného súdu doručovateľom nezastihnuteľný z dôvodu dlhšieho pobytu v zahraničí za účelom podnikania. Zásielka bola vrátená okresnému súdu dňa 15. júla 2009 ako nedoručená. Po vrátení konateľa spoločnosti zo zahraničnej služobnej cesty tento bol nahliadnuť do spisu, z ktorého si prevzal predmetný rozsudok 15Cbi/1/2007 a následne v 15- dňovej lehote bolo podané odvolanie, pretože až dňom doručenia rozsudku (osobne prevzatého zo spisu) navrhovateľovi začala plynúť 15- dňová lehota na odvolanie, ktorú dodržal.

Dovolateľ ďalej uviedol, že jedným z dôvodov kedy možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu dovolanie je, že súdne rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Nesprávnym právnym posúdením veci je aj omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide v prípade, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

Následne navrhovateľ doplnil dovolanie o ďalšie dôvody v podaní zo 7. augusta 2010, ktoré podal na pošte dňa 19. augusta 2010 a doručené bolo do podateľne Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 20. augusta 2010. Keďže doplnenie dovolania bolo podané navrhovateľom-dovolateľom po uplynutí dovolacej lehoty, dovolací súd pri rozhodovaní na doplnenie dovolania neprihliadol (ust. § 240 ods.1 a § 242 ods.3 O.s.p.).

Odporca navrhol dovolanie navrhovateľa zamietnuť z dôvodu, že nie je prípustné podľa ust. § 237 písm. f/ O.s.p. a ani podľa ust. § 238 a § 239 O.s.p. V danom prípade súd doručoval rozsudok navrhovateľovi podľa ustanovenia § 48 ods.2 O.s.p., upravujúceho fikciu doručenia. Keďže citované ustanovenie nezakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, nie je prípustné žiadne preukazovanie opaku (napr. tvrdením, že konateľ navrhovateľa bol v zahraničí). Navrhovateľ zjavne a bez pochybnosti zmeškal zákonnú lehotu na podanie odvolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací podľa ust. § 10a ods. 1 O.s.p. , po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania - právnická osoba, v mene ktorej koná na to oprávnená fyzická osoba s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd uznesením, preto dovolací súd skúmal otázku prípustnosti dovolania najskôr z hľadiska ustanovenia § 239 O.s.p., ktoré v odsekoch 1 a 2 taxatívnym spôsobom vymedzuje, ktoré uznesenia odvolacieho súdu je prípustné napadnúť dovolaním.

Podľa ust. § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti uzneseniu, tak je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (ust. § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska (ust. § 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.), proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie uznesenia súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia alebo potvrdenie uznesenia o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (ust. § 239 ods. 2 písm. a/ až c / O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie navrhovateľa proti uzneseniu odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z uznesení uvedených v ust. § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Je preto zrejmé, že prípustnosť dovolania navrhovateľa z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

So zreteľom na obsah dovolania a na zákonnú povinnosť (ust. § 242 ods. 1 O.s.p.) prihliadnúť na existenciu procesných väd konania, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť rozhodnutia, skúmal dovolací súd, či konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie, nie je postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v ust. § 237 O.s.p. Kým na vady taxatívne vymenované v ust. § 237 O.s.p. prihliada dovolací súd z úradnej povinnosti, to znamená aj vtedy, keď neboli dovolateľom výslovne namietané a bez ohľadu na to, či je dovolanie prípustné, tak dovolacie dôvody podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. preskúmava dovolací súd len vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné, t.j. ak smeruje proti niektorému z tých právoplatných rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré je podľa ust. § 238 alebo § 239 O.s.p. prípustné napadnúť dovolaním. Z uvedeného zároveň vyplýva, že ak dovolací súd zistí, že dovolanie je procesne neprípustné, nie je oprávnený skúmať, aj keby sa toho dovolateľ výslovne dožadoval, či odvolací súd posúdil prejednanú vec po právnej

stránke správne alebo či v konaní došlo k inej vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namietal vadu uvedenú v ust. § 237 písm. f/ O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Dovolací súd preto zameral svoje skúmanie na posúdenie existencie tejto vady.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom (ust. § 237 písm. f/ O.s.p.) treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Procesný postup odvolacieho súdu, ktorý ako oneskorene podané odmietne odvolanie, ktoré bolo podané v zákonom stanovenej lehote, má za následok vadu konania podľa ust. § 237 písm. f/ O.s.p. Z dikcie zákona „ak sa postupom súdu účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom“ vyplýva, že následok v podobe znemožnenia realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania musí byť v príčinnej súvislosti s nesprávnym procesným postupom súdu, teda s porušením procesných predpisov upravujúcich konanie pred súdom.

Podľa ust. § 48 ods.2 O.s.p. (účinného v čase podania odvolania navrhovateľa) ak nie je možné doručiť písomnosť právnickej osobe na adresu jej sídla uvedenú v obchodnom registri alebo v inom registri, v ktorom je zapísaná, a jej iná adresa nie je súdu známa, písomnosť sa považuje po troch dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručenú, a to aj vtedy, ak ten, kto je oprávnený konať za právnickú osobu, sa o tom nedozvie.

Podľa ust. § 204 ods.1 O.s.p. (účinného v čase podania odvolania navrhovateľa), odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Z úplného výpisu navrhovateľa z obchodného registra vedeného Okresným súdom v Trnave vyplýva, že navrhovateľ je v obchodnom registri zapísaný v odd. Sro, vložke č. X, pričom v období od 14. marca 2008 až doteraz navrhovateľ mal a má v obchodnom registri uvedenú adresu jeho sídla : G., K.

Z doručeníek založených v spise na č.l. 144 a 171 vyplýva, že predvolanie na pojednávanie na deň 21.mája 2009 (na ktorom súd vo veci meritórne rozhodol) a následne rozsudok č.k. 15 Cbi/1/2007-157 okresný súd doručoval navrhovateľovi, ktorý je právnickou osobou, zapísanou v obchodnom registri, na adresu jeho sídla K., G., zapísanú v tom čase v obchodnom registri (iná adresa súdu známa nebola) v súlade s ust. § 48 ods. 2 O.s.p.

Zásielky súdu, obsahujúce predvolanie na pojednávanie a rozsudok okresného súdu, sa vrátili naspäť súdu ako nedoručené a v zmysle ust. § 48 ods. 2 O.s.p. sa považovali za doručené po 3 dňoch od ich vrátenia súdu, aj keď sa konateľ navrhovateľa o tom nedozvedel. Zásielka obsahujúca rozsudok pre navrhovateľa sa vrátila nedoručená okresnému súdu dňa 15. júla 2009 a v zmysle ust. § 48 ods. 2 O.s.p. sa považovala za doručenú po 3 dňoch od jej vrátenia súdu, t.j. dňa 19. júla 2009. Lehota na podanie odvolania začala navrhovateľovi plynúť dňa 20. júla 2009 a skončila dňa 4. augusta 2009. Rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť fikciou doručenia v zmysle ust. § 48 ods. 2 O.s.p. dňa 5. augusta 2009 a pokiaľ navrhovateľ podal proti nemu odvolanie na pošte dňa 18. septembra 2009, tak ho podal po uplynutí zákonom stanovenej lehoty (ust. § 204 ods. 1 O.s.p.), ako to v odôvodnení písomného rozhodnutia č.k. 3 CoKR/12/2009-202 konštatoval Krajský súd v Bratislave. Na uvedenom nič nemení to, že konateľ navrhovateľa pri nahliadnutí do spisu dňa 17. septembra 2009 si prevzal (okrem iných listín) aj rozsudok okresného súdu z 21.mája 2009. Dovolací súd poukazuje na to, že ustanovenie § 48 ods. 2 O.s.p. predstavuje špecifický spôsob náhradného doručenia písomností určených právnickým osobám. Právna úprava náhradného doručenia písomnosti určenej právnickej osobe (ktorá je odlišná od doručovania písomností fyzickým osobám) vychádza zo záväznosti údajov pre tretie osoby, zapísaných v obchodnom, resp. inom registri a s uplynutím 3-dňovej lehoty počítanej od vrátenia nedoručenej zásielky spája účinky riadneho doručenia písomnosti právnickej osobe, a to aj vtedy, ak ten, kto je oprávnený konať za právnickú osobu, sa o tom nedozvedel. V zmysle ust. § 48 ods. 2 O.s.p. sa nevyžaduje ani pokus o opakované doručovanie, resp. upovedomenie o tom a ani upovedomenie o uložení zásielky na pošte. Pre náhradné doručenie písomnosti určenej právnickej osobe je tiež vylúčená aplikácia ust. § 47 ods. 2 O.s.p. (viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 77/2003 z 23. júla 2003, 1/2006 ZSP).

Na základe vyššie uvedeného je zřejmé, že pokiaľ odvolací súd odmietol odvolanie navrhovateľa ako oneskorene podané, postupoval v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (§ 218 ods.1 písm.a/, § 204 ods.1, § 48 ods.2 O.s.p.) a neodňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom, preto nie je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 písm. f/ O.s.p.

Iné vady konania podľa ust. § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Pokiaľ dovolateľ ďalej namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd uvádza, že tieto vady sú síce relevantným dovolacím dôvodom (ust. § 241 ods.2 písm.b/, c/ O.s.p.) v prípade,

ak je dovolanie procesne prípustné, avšak samy o sebe nezakladajú prípustnosť dovolania, pretože nemajú základ vo vade v zmysle ust. § 237 O.s.p. a nespôsobujú zmätočnosť rozhodnutia.

Keďže vada, z ktorej v prejednávanej veci navrhovateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania (ust. § 237 písm. f/ O.s.p.) nezakladá jeho prípustnosť a dovolací súd nezistil ani iný dôvod, ktorý by prípustnosť dovolania zakladal, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že dovolanie navrhovateľa odmietol podľa ust. § 218 ods.1 písm. c/ O.s.p. v spojení s ust. § 243b ods. 5 O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa ust. § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s . p. tak, že úspešnému odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, keďže odporca si ich náhradu v tomto konaní neuplatnil.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal uznesenie hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0 (ustanovenie § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 5. novembra 2012

JUDr. Štefan Šatka, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mária Némethová